Та чого ж ти так раненько
Коника сідлаєш?
Вже ж не інак, пане-брате, —
Їхати гадаєш...
Їдь си, брате, їдь си, милий,
Знаю твою гадку:
Ти гадаєш покидати
Ріднесеньку матку,
А самому требувати
На сторонські люде;
Лиш не знаю, пане-брате,
Чи ти жаль не буде.
Бо то в нас лиш подорожній
Проситься до хати,
В нас лиш ходя за ворота
Гостя зустрічати.
А на тії-то стороні
Хіба тя зустрічуть?
Лиш мене би запитати,
Як они калічуть,
А ніхто тебе не вийде
І оборонити;
Ти би плакав — а тут ні з ким
Навіть затужити.
Бо то в нас лиш, на Вкраїні,
Ще зазульки чути;
На стороні, пане-брате,
Вже єї не буде.
Бо то в нас лиш, на Вкраїні.
Тепле сонце гріє,
Де не станеш, де не глянеш.
Всьо щебече, піє.
Ох, та піє, брате, піє,
Серця добуває;
А хто хоче заспівати —

Там нехай співає.
А хто хоче говорити —
Могил много-много:
Говори си, пане-брате,
Чи ж нема до кого?
Є з ким, брате, говорити
Завтра, як сегодне;
Є чим серце наситити
Молоде, безодне;
Є чим віки напувати
Молодецьку гадку, —
Чо ж кидаєш, руський сину,
Україну-матку?
Чо ж кидаєш, недовірку,
Рідне Запороже,
А сам ідеш — у калюгу?
Жалься, моцний боже!!

Гайда, браття, на оренду,
Та вам куплю пива,
Лиш розрадьте нашу неньку,
Щоб ся не журила!
Бо вна думов го поїла,
Славов го плекала,
Свого серця му кроїла, —
Та чого-сь діждала? —
Трохи німця, трохи ляха,
Решту татарчати...
Ох, не плач лиш, не журися,
Україно-мати!
Хто наважив до калюги —
Помагай му, боже.
А ми, браття, не покинем
Наше Запорожі;
Хата на помості,

В паніматки України
Будемо за гості.